

Waar het allemaal om gaat

Sommige kinderen zijn op een bepaalde (jonge) leeftijd paranormaal maar met ouder worden verdwijnt dat stilletjes. Enkele kinderen blijven deze gave hebben en daarvan zeggen ze dat ze met een helm geboren zijn. Zo was ik er ook eentje. Mijn eerste ervaring had ik rond de leeftijd van tien jaar toen plots, midden in de nacht, iemand over mijn hoofd streelde. Het was alsof deze persoon mij gerust wilde stellen dat alles goed zou komen. Ik wist toen nog niet dat het om een entiteit ging maar het was een bijzonder fijn gevoel. Daar gaan we het later nog over hebben. 's Morgens werd ik wakker en vertelde het voorval aan mijn zussen. Ik weet zeker dat wat die nacht gebeurd was, ook echt was. Ik kreeg niet de reactie die ik verwachtte want mijn zussen keken mij raar aan en op een gegeven moment kreeg ik zelfs een klap in mijn gezicht. Alsof ik niet in deze wereld hoorde. De tranen stonden in mijn ogen en ik vond het spijtig dat ze mij niet geloofden. Achteraf bekeken hebben ze mij eigenlijk nooit begrepen.

Mijn zussen reageerden altijd vol ongeloof. Hun standpunt was simpel: "Stop met die onzin". Maar voor mij bleef die gebeurtenis hangen. Ik kon niet loslaten wat er die nacht voorgevallen was.

Voor mezelf had ik geen bevestiging nodig, alleen hoopte ik dat tenminste mijn zussen mij zouden begrijpen. Daar stond ik dan, er was niemand waar ik mijn verhaal aan kon vertellen. De klap in mijn gezicht was als het ware voor mij een teken, een bewijs dat, als je niet voorzichtig genoeg bent, ze je voor "gek" verklaren. Deze klap ontnam mij meteen alle kracht om hier verder met de buitenwereld over te praten. Ik voelde mij eenzaam en alleen...

Tijdens de jaren voor mijn tiende verjaardag heb ik zulke ervaringen met entiteiten nog beleefd. Ik kan ze mij zeer vaag herinneren omdat ik nog te jong was. De meeste dingen weet ik van mijn zussen die mij hierover op latere leeftijd vertelden.

Dat brengt mij naar een volgend belangrijk punt in mijn leven. Ik moet jullie vertellen over mijn zomervakantie op kamp met de Chiro, samen met mijn vriendin Nina. Ik was toen veertien jaar. Er is toen iets beangstigend gebeurd dat ik nooit meer zal vergeten.

We gingen samen met leidster Natascha op zoek naar een slaappleats. Ze had een oude boerderij gevonden waar we mochten overnachten. In de vroege namiddag waren enkele meisjes aan het spelen en dit wekte mijn interesse. Ik ging ernaar toe en stelde vast dat ze een spel aan het spelen met glazen met de bedoeling geesten op te roepen.

Een zekere Sofie leidde het gesprek. Ze had lang blond haar, ondeugende bruine ogen en blozende wangen. Het was een van die meisjes die altijd streken uithaalden. Ook nu was weer was er een beangstigende sfeer en kon je in de blikken aflezen dat dit iets was wat binnen dit groepje moest blijven en waarvan de leiding niets moest weten. Sofie vertelde ons dat er een geest ging komen om twaalf uur 's nachts. Omdat ik wist wat er ging komen liep ik bang weg. Ik hoorde dat de meisjes mij uitlachten, blij dat ze mij schrik aangejaagd hadden. Hun gegiechel blijft me nu nog steeds achtervolgen. Ik weet dat andere meisjes ook bang waren maar probeerden stoer te zijn om hun status hoog te houden. Maar ik wist wat de gevolgen zouden zijn. Het spel wordt gespeeld met een Ouija-bord, letters en een glas.

Lieve lezers, speel dit spel nooit, het is gevaarlijk. Tijdens het avondmaal werd er nog verder gefluisterd, hunkerend naar klokslag middernacht. Toen de nacht was aangebroken gingen we na het gebruikelijke kampvuur naar de slaapzaal, een grote ruime open zaal met allemaal bedjes.

De meisjes van het spel waren aan het grappen en wachtten vol spanning af wanneer de geest zou verschijnen. Ik was zenuwachtig en onrustig. De meisjes waren door het lange wachten moe en vielen al snel in slaap. Ik lag in mijn bed te woelen, toen ik op een bepaald ogenblik een mannelijke stem hoorde die mijn naam riep: “Monica”. De hele ruimte hulde zich in een blauwe mist. “Monica” herhaalde de duivelse stem. Ik keek vlug rond of een van de meisjes nog wakker was, maar ze sliepen te vast. Waren ze mij aan het plagen? Of sliepen ze echt? Ik ging angstig terug liggen op mijn rechter zij, de oren gespitst en hopen dat het mijn verbeelding was. Maar plots was er een schaduw die tot leven kwamen en mijn hart deed stilstaan. Het was meer dan een schaduw. Ik kon zijn aanwezigheid voelen. De geest klom over mij. Op dat moment hield ik het niet meer. In paniek begon ik hard te gillen, zo hard dat alle meisjes wakker werden. Als reactie begonnen ze ook allemaal te gillen. “Wat was er allemaal aan de hand?”, vroegen ze zich af. Ik keek zo angstig dat iedereen bang was. Het was ineens gedaan met lachen. De leidster kwam binnen, deed het licht aan en probeerde hoogte te krijgen van het probleem, terwijl ze iedereen tot kalmte aanmaande. Ik werd apart genomen. Ik kon het blikken vol ongeloof van de meisjes - inclusief die van Sofie - nog zien. Wellicht beseften ze dat het spelletje misschien wel eens echt kon zijn.

Nadat Natascha het verhaal van het oproepen van de geesten had gehoord, haalde zij er een oud vrouwtje vanuit de buurt bij. Die was heel gelovig en had wijwater bij. Ze gaf iedereen een kruisje met wijwater op ons voorhoofd. Ik deed die nacht geen oog meer dicht en sliep tussen de leidsters. Want ik durfde niet meer alleen te slapen. Ik hoopte dat het snel weer ochtend werd en dat de nachtmerrie voorbij zou zijn.

Die morgen zaten we aan de ontbijttafel, op van die ongemakkelijke lange houten zitbanken. Naast mij zat er niemand. Ik was nog altijd niet gekomen van de gebeurtenissen van die nacht, maar probeerde toch van mijn spek met verse eieren te genieten. Maar dat was zonder de geest gerekend. Plots klom de entiteit van de vorige nacht op mijn bank. Ik schrok, liet mijn bestek op de grond vallen en keek naar de anderen. Maar niemand had iets gemerkt. Ze aten allemaal lekker hun ontbijt en babbelden er op los. Wat wilde die geest? Anders dan de vorige nacht, kon ik mij nu wel bedwingen en krijste ik het niet uit. Ik vroeg aan Natascha om naar huis te mogen gaan. Zij keek verwonderd en weigerde dit aanvankelijk. Ze probeerde op mij in te praten door mij te zeggen dat het niet zo erg was. Maar ik bleef bang en hield vol, tot ze toegaven dat het beter was dat ik naar huis ging. Iemand van de Leiding besloot dan om mij naar huis te brengen. Terwijl we onderweg waren, voelde ik mij zo slecht dat ik vroeg of we even aan de kant konden gaan. Ik stapte uit en ging achter de auto staan.

Ik voelde me misselijk en begon te braken. Nadat ik gekomen was stapte ik in de auto en reden we door naar huis.

Uiteindelijk kwamen we thuis aan waar mijn ouders ons al opwachtten. Ze waren heel ongerust. Ik had het hele verhaal al over de telefoon verteld. Mijn ouders waren kwaad dat de leiding zulke spellen toe lieten. Die avond sliep ik tussen mama en papa in. Weer rond twaalf uur werd ik wakker door opnieuw diezelfde entiteit. Ik deed mijn ogen open en hij greep zijn kans om over mijn voeten te klimmen. Je kan je wel inbeelden hoe bang ik was. Door mijn angst maakte ik geluid en wekte daardoor mijn ouders. Zij dachten dat ik opnieuw een nachtmerrie had. – Voor mij was het echter opnieuw zeer reëel. Ik vroeg mij voortdurend af wat er eigenlijk gebeurde? De ganse dag door had ik het heel moeilijk om alles te kunnen plaatsen. Ik bleef angstig want ik voelde zijn aanwezigheid de hele dag door. Hij was constant bij mij en

probeerde telkens mijn aandacht te trekken. Wilde hij mij misschien iets duidelijk maken? Het was voor mij allemaal verwarrend. Ik wist niet goed wat ik hiermee moest doen.

Mijn ouders beweerden dat er niets was – in hun ogen was dit slechts een boze droom. Ik kan het hen niet kwalijk nemen. Wie zou dit ook maar geloven van een klein meisje?